

NATURA ȘI TIMPUL

Am tras adânc aer în piept, mi-am inundat plămânii în oxigenul pădurii, am făcut un pas timid înainte, apoi, parcă involuntar de propria gândire am luat-o la fugă printre crengi și frunze uscate.

Nu mai auzeam. Nu mai vedeam. Știam doar că trebuie să ajung în acel loc pe care îl visasem. Era cea mai mare dorință pe care voiam, cu tot dinadinsul, să o duc la definire. Lumina șovăia printre ramuri. Stejarii mă priveau cu spaimă și nu înțelegeau de ce o fată ca mine aleargă așa tare, fără ca măcar să îi salute, să îi admire cum o făcea cândva. Vântul adia rece, dar suav, parfumat, a primăvară amestecată cu toamnă, iarba crudă și crengile uscate. Frunzele încă erau muguri, natura nu se trezise, mai lenevea puțin. Nici cucul nu cântase.

Și totuși, ce căutam eu acolo? Mereu merg în pădure, sunt o fire panteistă, indiferent de anotimp sau vreme, acolo există tot ce are viața mai bun. Acolo văd tot ce lumea și orașul au pierdut demult și la care se gândesc cu nostalgie. Ce putere infinită poate avea natura! Chiar și eu trec uneori prin pădure fără să îmi admir universul, sunt atât de absorbită de cotidian, de ceea ce viața mă obligă să fac: să cresc, încât uit să mă bucur de fiecare clipă.

Dorindu-mi atât de tare să cresc, am uitat cât de frumos e să fii copil, să ai zâmbetul lipit de față, inima să-ți zburde la fiecare pas de drag că te mai poți juca puțin afară, apusul să nu însemne că s-a mai scurs încă o zi, ci doar că mâine vei mai avea ceva nou de explorat, până la urmă nu copilăria a făcut timpul să stea în loc, ci noi am făcut asta, am profitat de fiecare moment, cred că acesta este secretul. Când eram mai mică zilele erau mai luuungi, acum imediat se scurg, picătură cu picătură. Din cauza mea, eu am vrut să cresc! Nu am știut că această dorință se va împlini. Voiam doar să mă joc mai mult, să stau mai mult afară, să fiu adult. Am crezut că adulții pot face orice, chiar pot, dar totul are alt chip, chipul realității. Realitatea din copilărie era mult mai prietenoasă, aveam încredere în ea și ea în mine.

Nu reușesc să îmi termin gândul și mă opresc, am ajuns la Stejar. E cel mai mare, mai impunător și mai puternic din toată pădurea. Are niște crengi imense, mereu stau animalele acolo, îi cer sfaturi și adăpost. Acolo m-am împrietenit cu iepurașii, vulpile, bursucii, veverițele și Bufnița. N- am mai fost demult pe aici, pentru că nu am mai avut timp. În timpul liceului veneam tot mai rar, iar acum că sunt la facultate, nu am mai venit deloc și îmi pare rău. În fiecare primăvară veneam să adun viorele, acum vremea lor a trecut și eu n-am văzut nici măcar una, am amânat până când nu le-am mai găsit.

Stejarul pare supărat, sper că nu din cauza mea. I-am promis că voi veni des... nu m-am ținut de promisiune. Bufnița nu se arată, poate a plecat, sau poate... Nu! Doar a plecat! Nu i se poate întâmpla nimic, este cea mai înțeleaptă pasăre din întreaga pădure.

Mai privesc o secundă în jur și mă așez pe una din rădăcinile Stejarului. Liniște peste tot, doar vântul mai animă câte o rămurică, nici el nu mai are putere, natura pare fără viață, plictisită, supărată, totul e inert.

Nu mai e nimeni în jur care să mi vorbească. Cred că și natura a îmbătrânit. Am venit aici pentru că am visat că Stejarul îmi va spune cum să dau timpul înapoi, să fiu iar mică. Degeaba, el nu vrea să-mi vorbească. Mă întind pe frunze și privesc cerul. Cât de frumoși sunt copacii, mai ales Stejarul meu. E atât de mare, de puternic. Când am venit la el, am trecut prin plantația de stejari, niște puiuți așa micuți și firavi, așa a fost și el, dintr-o ghindă a ajuns ceea ce e acum... au trecut ceva ani peste el, zeci, sute.. mult timp. Sigur nu i-a fost ușor. Fiecare an trecut peste el l-a învățat câte ceva. Fiecare ramură a lui înseamnă ceva, cred că cele mai groase sunt cele mai importante momente. Poate că de aici și-a luat înțelepciunea. Mereu l-am admirat. Și pe Bufnița la fel, era cea mai mare pasăre, cea mai puternică și cea mai bătrână. Cred că din această cauză erau atât de interesante și Bufnița și Stejarul pentru că timpul nu trecuse degeaba, timpul trecuse cu un scop: să maturizeze, să ofere înțelepciune, siguranță și liniște.

Timpul e limitat, pentru oameni, natură, animale, pentru tot, dar pentru spirit niciodată. Și în corp de adult poți să fii copil, poți să te joci conștient, poți să trăiești copilăria iubind prezentul și profitând de el.

Iubind trecutul și uitând de prezent, nu faci decât să suferi, să regreti, să uiți și să ignori tot ce e frumos. Fiecare clipă are propriul sens. E bine să fii copil, încă nu a descoperit nimeni cum să trăiești acele clipe la nesfârșit, dar tot în mâinile noastre stă puterea de a ne bucura de prezent, de a face viața pe acest Pământ cât mai plăcută, mai îmbibată în iubire. Iubirea e tot ce are viața mai bun, iubim trecutul, iubim prezentul și viitorul, iubim ce suntem și ce facem, ce ne înconjoară. În copilărie iubeam tot ce ne aducea veselie, acum suntem reticenți, ne îngrădim sentimentele, nu ne exprimăm și avem așteptări prea mari, apoi ajungem să fim dezamăgiți, uneori chiar de noi înșine. Ca să fim oameni buni, să iubim cu inima unui copil și conștiința unui adult.

Natura mereu m-a învățat să am răbdare, să mă bucur de fiecare anotimp, iarna și toamna nu înseamnă doar copaci fără frunze, frig și ploaie, înseamnă o pauză pentru regenerare, că totul are nevoie de un moment de refacere pentru o nouă etapă, doar că uneori suntem prea absorbiți de răutățile din jur pentru a avea răbdare, totul are un curs firesc.

Inspir adânc. O rază firavă mă atinge pe obraz, parcă mă mângâie, mă face să zâmbesc. Lângă mine sub frunze o viorea. Avea trei floricele, una trecută, una înflorită și alta încă nedeschisă. O admir, e așa firavă și delicată, dar atât de frumoasă. Nu o rup, ea reprezintă viața cu etapele ce o constituie: trecut, prezent și viitor.

Nimic nu e etern, dar efemeritatea e mult mai frumoasă, mai inocentă, umană. Suntem oameni, avem un scop, trebuie doar puțină răbdare pentru a-l descoperi.

Mă ridic, merg la pas printre frunze, n-am deslușit cum să mă joc cu timpul, dar am puterea să-mi fac viața după bunul plac, chiar dacă va fi greu, momentele grele fac cele mai frumoase și puternice crengi, mă vor face înțeleaptă, Stejarul m-a învățat. Sunt și eu puternică, doar că am fost prea ocupată alergând către trecut, ca să văd câte pot face în prezent.

Sunt liniștită acum. Admir pădurea cu inima plină de speranțe, mi-am lăsat toate regretele, aventura vieții abia de acum începe. Mai trag de câteva ori aer rece în piept ca să trezesc din transa în care am fost absorbită. Sunt pregătită!